

nen. Det er det hele; der er ikke mig bekendt sket Henvendelse til nogen enkelt Partifører eller Partiformand om at danne en ny Regering. Det er dette, jeg ønsker skal ske, det er det, jeg ønsker skal blive Udslaget af, at Ministeriet har indgivet sin Demission, og derfor har vi ikke afventet en Forhandling hverken med vor Bestyrelse eller vort Parti om, hvorledes vi maa stille os. Ministeriet har stillet sig korrekt, vi har taget vort Standpunkt efter Valgdagens Resultat og gjort fri Bane for en Forhandling mellem Parterne om, hvem der vil løse af i Øjeblikket.

Foruden nogle ganske faa Udtalelser, som jeg maaske maa gøre et Par Bemærkninger til — jeg finder for øvrigt ikke, at der for mig er Anledning til at komme ind paa en Polemik med ærede Medlemmer, som har talt her i Dag —, faldt der fra et æret Medlem en Bemærkning om, at min Kollega, Finansministeren, har udtalt, at hvis Regeringens Stilling blev tilstrækkelig stærk, vilde Ministeriet fortsætte, og saa spurgte den ærede Taler, om Ministeriets Stilling ikke maatte anses for at være tilstrækkelig stærk i denne Sag. Dertil vil jeg svare: Nej, det er netop Ulykken, at Ministeriet ikke har anset sin Stilling for at være tilstrækkelig stærk i dette Forhold, og det er derfor — jeg gentager det — og udelukkende derfor, vi har indgivet vor Demission.

Det er sagt, at Højre kunde ikke have ventet, at Venstre efter Valget i 1910 kunde finde paa at rejse en Forhandling om en Grundlovsændring, der førte til en Omdannelse af Landstinget. Overfor denne Udtalelse skal jeg henlede Opmærksomheden paa, hvad der findes i Tillæg B. for Rigsdagssamlingen 1909—10, Sp. 1234, hvor Venstre stillede Forslag til en Dagsorden, hvis første Punkt lød saaledes: „Idet Folketinget udtaler, at det anser en paa fyldestgørende Maade forberedt almindelig Revision af Grundloven, og særlig en Omdannelse af Landstinget i Juni-Grundlovens Aand, for en Opgave, der, saa snart de politiske Forhold tillader det, bør søges løst“. Dermed er tilkendegivet, at det Parti, hvortil jeg hører, har ment, at man ikke skulde undlade at rejse Spørgsmaalet om en Forfatningsrevision, der rakte videre end til en Omdannelse af Folketinget.

Naar der nu siges, at Ministeriets Afskedsbegæring er en Faneflugt og vil blive betragtet som en Faneflugt, vil jeg protestere derimod. Naar det er antydnet, at det var en Valgmanøvre, maa jeg nedlægge den alvorligste Indsigelse mod en saadan Beskyldning; fra Ministeriets Side har det været os om at gøre at løse Grundlovs-spørgsmaalet under eet i Samstemning med vore politiske Meningsfæller, der var sammenkaldte til Forhandling om denne Sag, før Rigsdagen traadte sammen forrige Oktober Maaned. Vor Demission er ikke en Faneflugt; vi overlader nu til Fremtiden, hvorledes Forholdet vil udvikle sig, men jeg gentager: Hvem der end kommer til at danne Regering, vil intet Ministerium komme udenom den Opgave, vi har taget op, og ikke komme udenom at løse den paa det Grundlag og efter det Grundprincip, vi har lagt til Grund for det af fremsatte Grundlovsforslag.

Borgbjerg: Den højtærede Konseilspræsident paastod nu, at Ministeriet efter hans Mening i Virkeligheden var blevet saa svækket, at det ikke kunde fortsætte. Deroverfor maa jeg hævde, at i saa Fald er det ikke Valgdagen den 20. Maj 1913, der har svækket Ministeriet. Naar man gaar ud i et eller andet Vejr, gaar ud i en Storm, kan man blive svækket, fordi man selv er en Svæklings, men det behøver ikke at være Stormens Skyld. Den Storm, der blæste her i Landet den 20. Maj, var en Storm, der blæste Partiet fremad mod sit Maal. Hvis det ikke er et Ministerium, der bestaar af Svæklings, men Mænd med Villie og ranke Rygge, vilde den Storm, der blæste den 20. Maj, yderligere bevirke, at de gik fremad mod deres Maal.

Den højtærede Konseilspræsident hævdede, at i en Dagsorden, der var stillet forud for Valget i 1910, havde hans Parti erklæret, at de vilde tage en samlet Forfatningsrevision op, naar den politiske Situation tillod det, derfor mente han, at hans Parti i Fjor Efteraar var parlamentarisk berettiget til at rejse denne Sag. Nuvel, det nægter jeg ikke, men naar Ministeriet i Fjor efter en Valgdag, hvor dets Parti nøjagtig havde faaet Halvdelen af Mandaterne i dette Ting og det paa